

Мара Савова

От зори до мрак...

От зори до мрак,
в спомени живея аз.
От зори до мрак,
твоего лице да зърна искам аз.

От зори, щом слънцето изгрее,
твоята усмивка с мен живее.
През деня, щом стане ми тъжно,
вдъхва ми тя сили, нежно.

И до мрака, аз не съм сама,
щом усмивката твоя, ми е компания добра.
Когато мрака във погълне всичко
знам си, че едно сърце отново ще е самичко.

В спомените си живея аз,
от зори до мрак.
Твоего лице единствено тогава виждам.
Мракът, споменът от мен поглъща.
Затова жадувам само слънце,
за да живее в мен твоего лице!

13.02.2008 г.
гр. Варна

КРАЙ

© 2008 Мара Савова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6735>]